

Sygn. akt I 1 C 1874/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny - Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sek. Katarzyna Nowak

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2018 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) **S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko: **E. G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej E. G. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.882 zł 82 gr (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt dwa złote 82/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 stycznia 2018 r. do dnia 18 października 2018 r.;

I. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

II. zasądzone w punkcie I świadczenie rozkłada pozwanej E. G. na 3 (trzy) raty, z których pierwsza jest w kwocie wynoszącej 382 zł 82 gr (trzysta osiemdziesiąt dwa złote 82/100) i jest płatna do dnia 20 grudnia 2018 r., druga jest w kwocie wynoszącej 1.500 zł (jeden tysiąc pięćset złotych) i jest płatna do dnia 30 stycznia 2019 r., zaś 3 (trzecia) rata jest w kwocie stanowiącej sumę odsetek zasądzonych w punkcie I niniejszego wyroku i jest płatna do dnia 28 lutego 2019 r.

III. odstępuje od obciążania pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz powoda.

SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić w Rep. C;

2. akta przedłożyć z wpływem lub za 28 dni.

G., dnia 19 października 2018 r.

Sygn. akt I 1 C 1874/18

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej E. G. kwoty 3.247,94 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podał, dochodzona pozwem wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną w dniu 13 kwietnia 2016 r. z (...) sp. z o.o. umowy pożyczki nr (...), w której to umowie łączne zobowiązanie pozwanej wynosiło 3.210,86 zł, w tym kwota pożyczki netto 1.750 zł, prowizja za udzielenie pożyczki 1.365,12 zł, odsetki umowne 195,74 zł (oprocentowanie 10% w skali roku). Powód wskazał też, że pozwana nie dokonała żadnych wpłat na poczet pożyczki, stąd pożyczkodawca w dniu 24 marca 2017 r. dokonał wypowiedzenia umowy pożyczki, co skutkowało natychmiastową wymagalnością całości zobowiązania pozwanej. Podał także, że z uwagi na powyższe do spłaty przez pozwaną pozostała kwota 3.247,94 zł, w skład której wchodziła kwota należnych kosztów w postaci odsetek umownych należnych za okres do dnia wypowiedzenia umowy, tj. 132,82 zł, prowizja za udzielenie pożyczki 1.365,12 zł oraz kapitał pozostały do spłaty, tj. 1.750 zł.

Nadto powód podał, że w dniu 24 marca 2017 r. pomiędzy nim, a pożyczkodawcą została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, na mocy której nabył od (...) spółki z o.o. z siedzibą w W. wierzytelność wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie w postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zarzucając brak legitymacji czynnej powoda. Na rozprawie w dniu 19 października 2018 r., po przedstawieniu przez powoda czytelnych dokumentów, w oparciu o które wskazywał on na nabycie wierzytelności objętych żądaniem pozwu – pozwana oświadczyła, że nie kwestionuje już treści umowy cesji. Zakwestionowała jednak możliwość naliczenia przez powoda odsetek maksymalnych za opóźnienie także od kosztów pożyczki, a nie wyłącznie od samego kapitału pożyczki. Wniosła także, w przypadku uwzględnienia przez Sąd powództwa, o rozłożenie zadłużenia na raty oraz o odstąpienie od obciążania jej kosztami procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 kwietnia 2016 r. pozwana zawarła z (...) sp. z o.o. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pożyczkodawca przekazał jej kwotę 1.750 zł z tytułu umowy pożyczki. Jednocześnie w umowie tej zostały przewidziane umowne odsetki kapitałowe w wysokości 10% w skali roku w łącznej wysokości 195,74 zł. Pożyczka została udzielona na okres 24 miesięcy. Poza zwrotem kapitału pożyczki oraz odsetek umownych naliczonych od kapitału pożyczki w treści umowy pożyczki pożyczkodawca określił także jako obciążającą pozwaną z tytułu kosztów udzielenia pożyczki – prowizję za udzielenie pożyczki w wysokości 1.365,12 zł.

dowód: umowa pożyczki – k. 9-14

W związku z brakiem spłaty rat przez pozwaną pożyczkodawca dokonał wypowiedzenia umowy pożyczki. Kwota odsetek umownych za okres do dnia wypowiedzenia pożyczki wyniosła 132,82 zł.

Na podstawie umowy cesji z dnia 24 marca 2017 r. powód nabył od pożyczkodawcy wierzytelność o spłatę pożyczki udzielonej na podstawie umowy nr (...).

okoliczność bezsporna

Decyzję o zaciągnięciu pożyczki pozwana podjęła z uwagi na znalezienie się w trudnej sytuacji finansowej. Mąż pozwanej w roku 2014 stracił bowiem pracę i nie pracował aż do roku 2016 r. W tym czasie, po popłacie rachunki pozwana pozaciągała pożyczki, przy czym w dalszej kolejności zawierała kolejne pożyczki po to, by spłacić pożyczki wcześniejsze. Pozwana i jej rodzina utrzymywali się bowiem wyłącznie z jej wynagrodzenia. Obecnie pozwana otrzymuje pensję w wysokości 2.428 zł netto. Jej mąż z tytułu umowy o pracę uzyskuje 1.585,21 zł oraz z tytułu umowy zlecenia 960 zł co miesiąc. Na ich utrzymaniu pozostaje córka. Stałe miesięczne wydatki pozwanej obejmują czynsz, leki (antydepresyjne i przeciw zwyrodnieniu kręgosłupa, opłaty za media, obiady córki, jej przybory szkolne, bilety miesięczne) i wynoszą łącznie ok. 1.440 zł. Pozwana spłaca też co miesiąc ratę w wysokości 200 zł w A. Banku, kredyt

hipoteczny w wysokości 720 zł oraz raty ustalone w trzech wyrokach sądowych wynoszące 500, 750 i 100 zł, a także jeszcze jedno zadłużenie obejmujące ratę w wysokości 200 zł. Po uiszczeniu tych wszystkich świadczeń na wyżywienie pozwanej i jej rodzinie pozostaje miesięcznie kwota ok. 1000 zł.

Pozwana w grudniu 2018 r. ma otrzymać od pracodawcy świadczenie świąteczne w wysokości ok. 400 zł, zaś w styczniu 2018 r. tzw. „trzynastkę” w kwocie ok. 1.800 zł.

Sąd zważył, co następuje:

Ustaleń wyżej przedstawionego stanu faktycznego sprawy Sąd dokonał na podstawie wyżej wymienionych dokumentów, które nie budziły wątpliwości Sądu. Pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy pożyczki wskazanej w pozwie, ani jej warunków. Ostatecznie pozwana nie kwestionowała także faktu i skuteczności umowy sprzedaży wierzytelności wynikających z tej pożyczki na rzecz powodowej spółki.

Przytoczone przez pozwaną na rozprawie w dniu 19 października 2018 r. okoliczności faktyczne dotyczące jej sytuacji majątkowej i rodzinnej, jako niezaprzeczone przez stronę pozwaną – Sąd uznał za przyznane zgodnie z regulacją art. 230 kpc.

W świetle ustalonego w powyższy sposób stanu faktycznego sprawy, w ocenie Sądu, przedmiotowe powództwo podlegało w uwzględnieniu wyłącznie w zakresie żądania zasądzenia od pozwanej kwoty 1.750 zł z tytułu kapitału pożyczki oraz umownych odsetek kapitałowych objętych żądaniem pozwu, tj. kwoty 132,82 zł.

Rozstrzygając w powyższy sposób Sąd miał na względzie, iż zawarta przez pozwaną ze spółką (...) spółką z o.o. z siedzibą w W. umowa pożyczki podlegała nie tylko szczególnemu reżimowi określone w ustawie z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2011, nr 126, poz. 715, ze zm), ale także zapisom kodeksu cywilnego regulującego zarówno umowę pożyczki, jak i świadczenia uboczne w postaci odsetek.

W sprawie niespornym było udzielenie pozwanej pożyczki w wysokości 1.750 zł na okres 24-ech miesięcy oraz obciążający pozwaną obowiązek zwrotu tej należności wraz z zaakceptowaną przez nią kwotą odsetek umownych od pożyczonego jej kapitału. Niekwestionowaną też okolicznością było określenie w umowie pożyczki, poza należnością odsetkową dodatkowego kosztu udzielenia pozwanej pożyczki w postaci określonej przez pożyczkodawcę prowizji w wysokości 1.365,12 zł. Jednakże, w ocenie Sądu opłata ta, jako wprowadzona przez pożyczkodawcę do treści umowy zawartej z pozwaną w postaci nieważnego zapisu umownego - z mocy art. 58 §1 i 3 nie wiązała pozwanej, przez co nie mogła stanowić podstawy skutecznego zaliczenia.

Omawiana opłata - jak wskazano w treści uzasadnienia pozwu - nie była głównym świadczeniem pozwanej (tym bowiem w umowie pożyczki jest wszak zgodnie z treścią art. 720 kc - zwrot pożyczki), nie zostało też wykazane, aby faktycznie pożyczkodawca, w związku z przedmiotową umową, faktycznie w okresie obowiązywania umowy pożyczki poniósł, wskazany w uzasadnieniu pozwu koszt udzielenia pożyczki w wysokości 1.365,12 zł, a tylko wówczas mógłby skutecznie domagać się ich zwrotu przez pozwaną. Wręcz przeciwnie, w opinii Sądu, porównanie wysokości udzielonej pozwanej pożyczki, z wysokością przedmiotowej opłaty, ujętej w comiesięcznej racie i to w wysokości wynoszącej prawie tyle co wysokość podlegającego spłacie kapitału - przewidujące tę opłatę postanowienie umowne nakazywało postrzegać jako ukryte odsetki, co niewątpliwie zmierzało do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Dokonując analizy treści umowy, Sąd ustalił bowiem, iż pożyczkodawca zastosował zabieg wprowadzania dodatkowych opłat, pomimo iż formalnie ograniczył wysokość odsetek kapitałowych do poziomu zgodnego z treścią art. 359 §2¹ kc. W ten sposób pożyczkodawca podjął próbę obejścia ww. przepisu poprzez zastosowanie nieokreślonej co do definicji w treści umowy pożyczki opłaty z tytułu prowizji, co znalazło odzwierciedlenie w znacznie przekraczającej odsetki maksymalne rzeczywistej wysokości tej opłaty, stanowiącej 78% pożyczonego kapitału.

Zgodnie zaś z brzemieniem art. 359 kc, w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy stron, stosownie do §1 odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia

sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe, jednakże maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne) (§2 i 2¹). Jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne (§2²). Postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych, także w razie dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§2³).

Przepis ten określa górną granicę tzw. odsetek kapitałowych tj. odsetek należnych za okres przed terminem wymagalności kapitału. Odsetki te stanowią wynagrodzenie za korzystanie z cudzych pieniędzy. Jako świadczenie uboczne wobec należności głównej mogą jednocześnie pełnić funkcję waloryzacyjną, odszkodowawczą, gwarancyjną i dyscyplinującą. Ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. (Dz. U. Nr 157, poz. 1316) został znowelizowany kodeks cywilny przez wprowadzenie przepisów art. 359 §2¹ - 2³, które ze skutkiem od 20 lutego 2006 r. znacząco ograniczyły swobodę zastrzegania odsetek wynikających z czynności prawnej. Celem tego unormowania jest przede wszystkim ochrona dłużnika przed odsetkami lichwiarskimi. Zgodnie z kolei z art. 58 §1 kc czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek. Jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana (§ 3).

Przenosząc powyższe regulacje na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał, że postanowienia umowy łączącej strony, określające wysokość opłaty z tytułu prowizji za udzielenie pożyczki są nieważne, gdyż prowadzą do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych oraz godzą w naturę stosunku pożyczki. Jak wyżej wskazano wynagrodzenie za udzielenie pożyczki nie jest elementem istotnym umowy pożyczki. Nie oznacza to, że nie może zostać wprowadzone do danej umowy pożyczki przez strony. Jednakże zasada swobody umów nie daje w tym zakresie pełnej dowolności. Zgodnie z art. 353¹ kc strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Jakkolwiek więc w tych granicach strony umowy pożyczki uprawnione są do ujęcia w umowie postanowień obejmujących wynagrodzenie (opłatę) za udzielenie pożyczki, to jednak istota umowy pożyczki gotówkowej sprowadza się do udostępnienia przez pożyczkodawcę na rzecz pożyczkobiorcy określonej sumy pieniędzy na ustalony okres i jej zwrotu po tym czasie. Stąd też, mimo że strony mogą ustalić dla pożyczkodawcy wynagrodzenie, to winno ono odpowiadać zakresowi obowiązków pożyczkodawcy i uwzględniać ewentualne koszty, jakie w związku z udzieleniem pożyczki musiał ponieść. Ponieważ przedmiotem świadczenia pożyczkodawcy jest suma pieniężna, przy ustalaniu obowiązków stron istotne są regulacje zawarte w art. 359 kc dotyczące odsetek kapitałowych. Przepis ten wpływa na zakres świadczeń stron wskazując, że wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może przekraczać odsetek maksymalnych. Świadczenie dodatkowe przy umowie pożyczki w postaci wynagrodzenia (opłaty, czy też prowizji) za udzielenie pożyczki, winno być zatem świadczeniem wyważonym co do wysokości, odpowiednim do zakresu świadczeń i obowiązków pożyczkodawcy, a także pozostawać w odpowiedniej proporcji do kwoty pożyczki. Zdaniem Sądu opłata w wysokości 1.365,12 zł za udzielenie pożyczki w kwocie 1.750 zł walorów tych w sposób oczywisty nie spełnia. Opłata ta odpowiada bowiem prawie samej sumie udzielonej pożyczki. Powód nie wykazał zaś, jak już to wyżej wskazano, że faktycznie opłata ta uwarunkowana jest kosztami, jakie w związku z udzieleniem pożyczki musiał ponieść. Z okoliczności sprawy należy raczej wnosić, że koszt udzielenia pożyczki jest niewielki i wiąże się przede wszystkim z przekazaniem środków pieniężnych na konto pożyczkobiorcy. Pożyczkodawca niewątpliwie musi nadto ponosić koszty swojej działalności, w tym opłaty utrzymania posiadanej przez niego infrastruktury, jednakże z uwagi na udzielanie pożyczek wielu podmiotom, koszty w tym zakresie rozkładają się na poszczególne umowy i w ten sposób stają się z pewnością nieznaczące. Zastosowanie regulacji o odsetkach maksymalnych powoduje, że świadczenie z powódki z tego tytułu za okres udzielenia pożyczki wynosiłoby w przypadku umowy stron niecałe 200 zł - co wynika wprost z treści umowy stron. Stąd też opłatę prowizyjną za udzielenie pożyczki wynoszącej w danym przypadku ponad 1365 zł nie da się zatem pogodzić z istotą umowy pożyczki oraz przepisami o odsetkach maksymalnych. Brak jest faktycznego, jak również prawnego uzasadnienia dla takiej opłaty. Stąd też, zdaniem Sądu opłata ta nie tylko stanowi obejście

przepisów o odsetkach maksymalnych, ale też godzi w naturę umowy pożyczki, gdyż jej celem jest uzyskanie przez pożyczkodawcę wynagrodzenia nieadekwatnego do spełnionego świadczenia. Z tych przyczyn postanowienia umowy regulujące tę opłatę zgodnie z art. 58 §1 i 3 kc są nieważne, a co za tym idzie nie wiążą pozwanej i nie mogły stanowić podstawy uzasadniającej wysokość żądania. Pogląd o możliwości potraktowania prowizji jako sposobu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych został zresztą wyrażony w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 lutego 2015 r. w sprawie V ACa 622/14 (portal Orzeczeń Sądu Apelacyjnego w Katowicach). Sąd w niniejszej sprawie w pełni podziela pogląd wyrażony w przytoczonym orzeczeniu, iż postanowienia umowne, wprowadzające do umowy pożyczki, obok odsetek maksymalnych, wygórowaną prowizję nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych. W takiej sytuacji prowizja jest zasadna jedynie do wysokości nieprzekraczającej odsetek maksymalnych.

Mając powyższe na uwadze Sąd w pkt. I wyroku uwzględnił powództwa jedynie w zakresie wyżej wskazanego obciążającego pozwaną obowiązku zwrotu kapitału pożyczki o należnych od tego kapitału odsetek umownych, w konsekwencji czego w oparciu o przepis art. 720-724 kc oraz art. 481 §1 i 2 kc i 482 §1 kc zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.882,82 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tj. 17 stycznia 2018 r. do dnia 18 października 201 r.

Natomiast w pkt. II wyroku oddalił powództwo w pozostałym zakresie, o czym orzeczono z uwzględnieniem brzemienia art. 58 §1 i 3 kc w zw. z art. 353¹ kc.

Uznając jednocześnie, iż w niniejszej sprawie zachodził uzasadniony wypadek o jakim mowa w art. 320 kpc, o sposobie spełnienia świadczenia na rzecz powoda Sąd orzekł na podstawie powołanego przepisu w pkt. II wyroku. Przepis art. 320 kpc przyznaje bowiem sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. W myśl tego przepisu w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie [...].

W ocenie Sądu, sytuacja pozwanej, jej stan majątkowy i rodzinny był tego rodzaju, że spełnienie zasądzonego świadczenia bez rozłożenia go na raty byłoby nie tylko bardzo utrudnione, ale wręcz niemożliwe i tym samym naraziłoby pozwaną na znaczne szkody oraz w istocie na niemożność zaspokojenia swoich podstawowych potrzeb życiowych. Z ustaleń dokonanych w przedmiotowym procesie w oparciu o podane przez pozwaną okoliczności faktyczne, które na zasadzie art. 230 kpc Sąd uznał za przyznane przez stronę powodową, wynikało bowiem, że pozwana, która zadeklarowała przeznaczenie na spłatę zadłużenia wynikającego z przedmiotowej umowy pożyczki: świadczenia świątecznego, które ma otrzymać w grudniu 2018 r. oraz dodatkowego wynagrodzenia rocznego, które ma zostać wypłacone jej przez pracodawcę w styczniu 2019 r. - dokonana spełnienia na rzecz powoda przysługującego mu świadczenia, bez konieczności wszczynania wobec niej postępowania egzekucyjnego. Stąd też ustalając wysokość miesięcznych rat w kwotach w pozwie wskazanych, tj. w kwocie 382,82 zł do dnia 20-ego grudnia 2018 r. i w kwocie 1.500 zł do dnia 20-ego stycznia 2019 r. Sąd przychylił się do wniosku pozwanej; szczególnie że postulatowi pozwanej w tym zakresie pełnomocnik powoda, który nie pojawił się na posiedzeniu Sądu wyznaczonym na rozpoznanie niniejszej sprawy (pomimo prawidłowego zawiadomienia go o tym posiedzeniu) w żaden sposób nie zaoponował. W ocenie Sądu rozłożenie zasądzonej w punkcie I wyroku kwoty na 3 raty uwzględnia słuszny interes tak powoda jako wierzyciela, jak i pozwanej. Z wyżej powołanych względów, Sąd na podstawie art. 320 kpc rozłożył zasądzone pozwanej w punkcie pierwszym świadczenie na raty, orzekając, jak w punkcie III wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc. Przepis paragrafu pierwszego artykułu 98 kpc i 100 kpc statuuje wprawdzie zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu i niewątpliwie pozwana a jest stroną przegrywającą proces, jednakże w ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie winien był znaleźć zastosowanie art. 102 kpc, który przewiduje wyjątek od powyższego uregulowania. Artykuł ten ustanawia bowiem zasadę słuszności, zgodnie z którą w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Okoliczność uzasadniająca zastosowanie art. 102 kpc stanowiła omówiona wyżej sytuacja materialna i życiowa strony pozwanej, jak też wyrażona przez pozwaną wola uregulowania

względem powoda istniejącego zadłużenia. Z uwagi na powyższe Sąd odstąpił od obciążania pozwanej kosztami procesu poniesionymi przez powoda, uznając iż konieczność ich uiszczenia doprowadziłaby do naruszenia jej istotnych podstaw własnej egzystencji, gdyż na poczet ich pokrycia pozwana musiałaby przeznaczyć środki, które pozostają jej na zakup koniecznej żywności. Nadto w bezsprzeczny sposób dodatkowy obowiązek poniesienia przez pozwaną części kosztów procesu poniesionych przez powoda przyczyniłby się w niewłaściwy sposób do utrudnienia jej wyjścia z zadłużenia.

SSR Marzanna Stefaniuk - Muczyńska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w repertorium C i w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;

G., dnia 13.11.2018 r.